



DE LEER VAN DE KERK

Zevende-dag Adventisten geloven...

De kerk is de gemeenschap der gelovigen, die Jezus Christus als HEERE en Heiland belijdt. In voortzetting op het volk van God in Oud-Testamentische tijden, worden wij uit de wereld geroepen en komen we samen om te aanbidden, om de verbondenheid met elkaar te beleven, onderricht te worden in het Woord, om de maaltijd des HEEREN te vieren, de gehele mensheid te dienen en het Evangelie aan de hele wereld te verkondigen. De gemeente ontleent haar gezag aan Christus, het vleesgeworden Woord en aan de Schrift, hetgeen het geschreven Woord is. De gemeente is Gods gezin; door Hem aangenomen als Zijn kinderen, haar leden leven onder het nieuwe verbond. De gemeente is het lichaam van Christus, een geloofsgemeenschap waarvan Christus Zelf het Hoofd is. De gemeente is de bruid voor wie Christus stierf, om haar te heiligen en te reinigen. Bij Zijn wederkomst in heerlijkheid zal Hij haar voor Zich plaatsen als een stralende gemeente, de getrouwen uit alle eeuwen, gekocht door Zijn bloed, zonder vlek of rimpel, heilig en onbesmet.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 11





Hoofdstuk 11 DE GEMEENTE

Overmand door verbolgenheid, slaat de bejaarde man de staf, welke hij bij zich heeft, tegen de rotssteen. Trekt hem terug, slaat nog een keer en roept *'Hoort toch, gij wederspanningen, zullen wij water voor ulieden uit de steenrots hervorbrengen?'*

Een stroom water gutst uit de steenrots, dat aan Israëls behoefte tegemoet komt. Maar door zichzelf de eer te geven voor de gave van het water, in plaats van deze toe te schrijven aan de Rots, had Mozes gezondigd. En door deze zonde zou hij niet het Beloofde Land mogen binnengaan (zie Numeri 20: 7-12).

De Rots was Christus, het fundament waarop God Zijn volk had gevestigd, beide individueel en gezamenlijk. Dit beeld loopt door de gehele Schrift heen.

In de laatste vermaning die Mozes voor Israël uitsprak, misschien herinnerend aan dit incident, gebruikt hij de beeldspraak van de rots om Gods stabiliteit en betrouwbaarheid te laten zien: *'Want ik zal den Naam des HEEREN uitroepen; geeft onzen God grootheid! Hij is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is; want al Zijn wegen zijn gerichte. God is waarheid, en is geen onrecht; rechtvaardig en recht is Hij'* (Deuteronomium 32: 3-4).

Eeuwen later herhaalde David hetzelfde thema – Zijn Heiland als de Rots: *'In God is mijn heil en mijn Eer; de Rotssteen mijner sterkte, mijn Toevlucht is in God.'* (Psalm 62: 8).

Jesaja gebruikte dezelfde beeldspraak van de komende Messias: *'Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefde steen, een kostelijke hoeksteen, die wel vast gegrondvest is'* (Jesaja 28: 16).

Petrus getuigt dat Christus deze voorspelling vervulde, niet als een gewone steen, maar als een *'Levende Steen, van de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en dierbaar'* (1 Petrus 2: 4). Paulus identificeert Hem als het zekere fundament en zegt: *'Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus'* (1 Korinthe 3: 11).

Verwijzend naar de rots waarop Mozes sloeg, zegt hij *'En allen dezelfde geestelijke drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus'* (1 Korinthe 10: 4).

Jezus Christus Zelf gebruikte dit beeld direct toen Hij verklaarde *'en op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelfde niet overweldigen'* (Matthéüs 16: 18). Hij vestigde de christelijke gemeente op Zichzelf, de levende Rots. Zijn eigen lichaam werd geofferd voor de zonden van de wereld, het slaan van de Rots. Tegen een gemeente die gebouwd is op de solide fundamenten, waarin Hij voorziet, kan niets overwinnen. Van deze Rots zou het levende water stromen naar de dorstige volkeren (zie Ezechiël 47: 1-12; Johannes 7: 37-38; Openbaring 22: 1-5).

Hoe krachteloos en broos was de gemeente toen Christus deze verklaring uitsprak! Het bestond uit een paar vermoeide, twijfelende, zelfondernemende discipelen, een handvol vrouwen en de onstandvastige menigte, die verdween toen de Rots werd geslagen. Toch werd de gemeente gebouwd, niet op fragiele menselijke wijsheid en vindingrijkheid, maar op de Rots der eeuwen. De tijd zou openbaren dat niets Zijn gemeente kan vernietigen of het van zijn missie doen afschrikken, om God te verheerlijken en mannen en vrouwen tot de Heiland te leiden (zie Handelingen 4: 12-13, 20: 33).

De Bijbelse betekenis van 'gemeente'

In de Schriften is het woord 'gemeente'¹ een vertaling van het Griekse 'ekklesia', wat 'een oproep' betekent. Deze uitdrukking werd gewoonlijk gebruikt voor elke oproep tot samenkomen in verband met de gewoonte om mensen te ontmoeten.



De Septuaginta, de Griekse versie van het Hebreeuwse Oude Testament, die erg populair was in de tijd van Jezus, gebruikt 'ekklesia' om het Hebreeuwse woord 'qahal' te vertalen, wat stond voor 'verzamelen', 'vergadering' of 'bijeenkomst' (Deuteronomium 9: 10; 18: 16; 1 Samuël 17: 47; 1 Koningen 8: 14; 1 Kronieken 13: 2).²

Dit gebruik werd uitgebreid in het Nieuwe Testament. Merk op hoe het de term 'gemeente' gebruikt: (1) gelovigen kwamen samen voor aanbedding op een bepaalde plaats (1 Korinthe 11: 18; 14: 19,28); (2) gelovigen woonden in een bepaalde plaats (1 Korinthe 16: 1; Galaten 1: 2; 1 Thessalonicenzen 2: 14); (3) een groep gelovigen in het huis van een persoon (1 Korinthe 16: 19; Kolossenzen 4: 15; Filémon 2); (4) een groep van gemeenten in een bepaald geografisch gebied (Handelingen 9: 31)³; (5) het hele lichaam van gelovigen over de hele wereld (Matthéüs 16: 18; 1 Korinthe 10: 32; 12: 28; zie ook Efeze 4: 11-16); (6) de hele trouwe schepping in de hemel en op aarde (Efeze 1: 20-22; zie ook Filippenzen 2: 9-11).

De aard van de gemeente

De Bijbel toont de gemeente als een Goddelijke institutie, en noemt het '*Gods gemeente*' (Handelingen 20: 28; 1 Korinthe 1: 2). Jezus bekleedde de gemeente met Goddelijk gezag (Matthéüs 18: 17-18). Wij kunnen de aard van de christelijke gemeente begrijpen door te kijken naar de Oud- Testamentische wortels en de verschillende beeldspraken, die het Nieuwe Testament worden gebruikt, wanneer het over Gods gemeente gaat.

De wortels van de christelijke gemeente. Het Oude Testament toont de gemeente als een georganiseerde verzameling van Gods volk. Vanaf het vroegste begin waren Godvrezende families in de afstamming van Adam, Seth, Noach, Sem en Abraham de bewakers van Zijn waarheid. Deze gezinnen, waarin de vader als priester functioneerde, konden worden beschouwd als de gemeente in miniatuur. Aan Abraham gaf God de rijke belofte, waardoor dit gezin van God geleidelijk een natie werd. Israëls roeping was eenvoudigweg een uitbreiding van die aan Abraham gegeven: Een zegen te zijn voor alle volken (Genesis 12: 1-3), het laten zien van Gods liefde voor de wereld.

Het volk dat God uit Egypte riep werd '*de gemeente* (of '*vergadering*' SV) *in de woestijn*' (Handelingen 7: 38) genoemd. Zijn leden werden beschouwd als '*een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk*' (Exodus 19: 6), Gods '*heilig volk*' (Deuteronomium 28: 9; zie ook Leviticus 26:12) – Zijn gemeente.

God plaatste hen in Palestina, het centrum van de belangrijkste beschaving van de wereld. Drie grote continenten – Europa, Azië en Afrika – ontmoetten elkaar in Palestina. Hier moesten de Joden dienen van andere volken, om de uitnodiging aan anderen te richten, teneinde zich bij hen te voegen als Gods volk. Kortom, God riep hen uit Egypte om de volken te roepen (Jesaja 56: 7). Hij verlangde, door Israël, de grootste gemeente op aarde te stichten. Een gemeente waar alle afgevaardigden van alle volken van de wereld zouden komen om te aanbidden, te leren van de ware God, en terug te keren naar hun eigen volk met de Verlossingsboodschap.

Ondanks Gods voortdurende zorg voor Zijn volk, raakte Israël betrokken bij afgoderij, afzondering, nationalisme, trots en egocentrisme. Gods volk faalde in hun roeping.

In Jezus kwam Israël op een keerpunt. Gods volk keek uit naar een Messias, Die hun volk zou bevrijden, maar geen Messias, Die hen van zichzelf zou bevrijden. Aan het kruis werd Israëls geestelijke nalatigheid duidelijk. Door Christus te kruisigen demonstreerden zij uiterlijk het verderf dat binnen in hen was. Toen zij schreeuwden '*Wij hebben geen koning, dan de keizer*' (Johannes 19: 15), weigerden zij dat God over hen zou regeren.

Bij het kruis kwamen twee tegenovergestelde missies tot een hoogtepunt: de eerste, die van een mislukte gemeente, die zo op zichzelf gericht was dat het verblind was voor Degene, Die hen hun bestaan had gegeven; de tweede, die van Christus, Die zo gericht was op liefde voor mensen, dat Hij stierf in hun plaats om hen het eeuwige bestaan te geven.



Terwijl het kruis het einde van de roeping van Israël betekent, heeft de opstanding van Christus de christelijke kerk en haar roeping ingeluid: de verkondiging van het Verlossings-evangelie door het bloed van Christus. Toen de Joden hun roeping verloren, werden zij gewoon een ander volk en waren niet langer Gods gemeente. In hun plaats richtte God een nieuwe natie op, een gemeente die Zijn opdracht voor de wereld zou voortzetten (Matthéüs 21: 41,43).

De Nieuw Testamentische gemeente, nauw verwant aan de geofsgemeenschap van het oude Israël⁴, bestaat uit zowel bekeerde Joden als heidenen die in Jezus Christus geloven. Dus het ware Israël zijn al degenen, die door geloof Christus hebben aangenomen (zie Galaten 3: 26-29). Paulus vergelijkt de nieuwe organische relatie van deze verschillende volkeren met twee bomen, een natuurlijke olijfbom en een wilde olijfbom, respectievelijk Israël en de heidenen (Romeinen 11: 17-25). De Joden die Christus niet aangenomen hebben zijn niet langer Gods kinderen (Romeinen 9: 6-8) en worden voorgesteld als afgebroken takken van de natuurlijke boom, terwijl de Joden die Christus aannamen verbonden bleven.

Paulus beeldt de heidenen, die Christus aannamen, af als takken van de wilde olijfbom die geënt worden in de natuurlijke boom (Romeinen 11: 17-25). Hij instrueert deze nieuwe heiden christenen om de Goddelijke erfenis van Gods uitverkoren instrumenten te respecteren: *'En indien de eerstelingen heilig zijn, zo is ook het deeg [heilig], en indien de wortel heilig is, zo zijn ook de takken [heilig]. En zo enige der takken afgebroken zijn, en gij, een wilde olijfbom zijnde, in derzelve [plaats] zijt ingeënt, en des wortels en der vettigheid des olijfbooms mede deelachtig zijt geworden, Zo roem niet tegen de takken; en indien gij daartegen roemt, (denk eraan KJV) gij draagt den wortel niet, maar de wortel u'* (Romeinen 11: 16-18).

De Nieuw Testamentische gemeente verschilt aanzienlijk van haar Oud Testamentische tegenhanger. De apostolische gemeente werd een onafhankelijke organisatie, gescheiden van de Israëlitische natie. Nationale grenzen werden weggedaan, waardoor de gemeente een universeel karakter kreeg. In plaats van een nationale gemeente, werd het een zendingsgemeente, om Gods oorspronkelijke plan te volbrengen, dat opnieuw werd geformuleerd in het Goddelijke mandaat van zijn Oprichter, Jezus Christus: *'onderwijst al de volken'* (Matthéüs 28: 19).

Metaforische beschrijvingen van de gemeente. De metaforische/zinnebeeldige beschrijving van de Nieuw Testamentische gemeente belichten de aard van de gemeente.

1. De gemeente als een lichaam. De metafoer van het lichaam benadrukt de eenheid van de gemeente en de functionele relatie van elk lid in het geheel. Het kruis verzoent alle gelovigen *'met God in één lichaam'* (Efeze 2: 16). Door de Heilige Geest zijn ze *'tot één lichaam gedoopt'* (1 Korinthe 12: 13), de gemeente. Als een lichaam is de gemeente niets minder dan het lichaam van Christus (Efeze 1: 23). Het is het organisme, waardoor Hij Zijn volheid meedeelt. Gelovigen zijn de leden van Zijn lichaam (Efeze 5: 30). Bijgevolg geeft Hij geestelijk leven door Zijn kracht en genade, aan iedere oprecht gelovige. Christus is *'het Hoofd van het lichaam'* (Kolossenzen 1: 18), *'het Hoofd van de Gemeente'* (Efeze 5: 23).

In Zijn liefde geeft God aan elk lid van Zijn gemeentelijk lichaam ten minste één geestelijke gave, die het lid in staat stelt een essentiële functie te vervullen. Net zoals wat elk orgaan doet van essentieel belang is voor het menselijk lichaam, hangt de succesvolle voltooiing van de opdracht van de gemeente af, van het functioneren van elk van de geestelijke gaven, welke de leden hebben gekregen. Wat heeft men aan een lichaam zonder hart, of minder doelmatig zonder ogen, of benen? Wanneer haar leden hun gaven achterhouden zal de gemeente dood zijn, of blind, of tenminste kreupel. Deze speciale door God gegeven gaven zijn echter geen doel op zichzelf (zie hoofdstuk 16).

2. De gemeente als een tempel. De gemeente is *'Gods gebouw'*, Gods tempel, waarin de Heilige Geest woont. Jezus Christus is haar fundament en de *'uiterste Hoeksteen'* (1 Korinthe 3: 9-16; Efeze 2: 20). Deze tempel is geen dode structuur; het toont dynamische groei. Wanneer



Christus de *'levende Steen'* is, zo zijn de gelovigen *'levende stenen'* zegt Petrus, *'gebouwd tot een geestelijk huis'* (1 Petrus 2: 4-6).

Het gebouw is nog niet voltooid. Er worden voortdurend nieuwe levende stenen toegevoegd aan de tempel *'op Welke ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest'* (Efeze 2: 22). Paulus dringt bij de gelovigen aan, om de beste bouwmaterialen te gebruiken in deze tempel, zodat het de vurige toets kan verdragen op de Dag van het Oordeel (1 Korinthe 3: 12-15).

De metafoor van de tempel benadrukt zowel de heiligheid van de plaatselijke gemeente als de kerk in het algemeen. Gods tempel is heilig, Paulus zegt: *'Zo iemand de tempel Gods schendt, dien zal God schenden;'* (1 Korinthe 3: 17). Nauwe verbintenissen met ongelovigen, zijn in strijd met het heilige karakter ervan, merkt Paulus op, en moet worden vermeden *'want wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid? ... Of wat samenstemming heeft de tempel Gods met de afgoden?'* (2 Korinthe 6: 14,16). (Zijn raad heeft betrekking op zowel zakelijke- als huwelijksrelaties). De gemeente moet in grote waardering worden gehouden, want het is het object waaraan God Zijn hoogste achting schenkt.

3. De gemeente als een bruid. De gemeente wordt voorgesteld als een bruid, de HEERE is de Bruidegom. De HEERE heeft plechtig beloofd *'Ik zal u Mij ondertrouwen in eeuwigheid; ja, Ik zal u Mij ondertrouwen in gerechtigheid en in gericht, en in goedertierenheid en in barmhartigheden'* (Hosea 2: 18). Opnieuw verzekert Hij *'want Ik heb u getrouwd'* (Jeremia 3: 14).

Paulus gebruikt dezelfde beeldspraak: Ik heb *'u als een reine maagd aan een man voor te stellen, namelijk aan Christus'* (2 Korinthe 11: 2). De liefde van Christus is zo diep en duurzaam, dat Hij *'Zichzelf voor haar heeft overgegeven'* (Efeze 5: 25). Hij maakte dit offer *'opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord'* (Efeze 5: 26).

Door de heiligende invloed van de waarheid van Gods Woord (Johannes 17: 17) en de reiniging die de doop biedt, kan Christus de leden van de gemeente zuiveren, hun vuile klederen wegnemen en hen kleden met de mantel van Zijn volmaakte gerechtigheid. Zo kan Hij de gemeente voorbereiden als Zijn bruid *'opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk'* (Efeze 5: 27). De volledige heerlijkheid en pracht van de gemeente zal niet worden gezien, voordat Christus' wederkomt.

4. De gemeente als 'Jeruzalem hierboven'. De Schrift noemt de stad Jeruzalem Sion. Daar woont God met Zijn volk (Psalm 9: 12); de verlossing komt uit Sion (Psalm 14: 7; 53: 7). Die stad zou *'een vreugde der ganse aarde'* zijn (Psalm 48: 3).

Het Nieuwe Testament ziet de gemeente als het 'Jeruzalem hierboven' de geestelijke tegenhanger van het aardse Jeruzalem (Galaten 4: 26). De inwoners van dit Jeruzalem hebben hun *'wandel in de hemelen'* (Filippenzen 3: 20). Zij zijn *'kinderen der belofte'* die *'naar de Geest geboren'* zijn, genietend van de vrijheid, waarmee Christus hen heeft vrijgemaakt (Galaten 4: 28-29; 5: 1). De inwoners van deze stad zijn niet langer onder de slavernij van verleidingen, maar *'door de wet gerechtvaardigd'* (Galaten 4: 22,26,31; 5: 4); *'door de Geest'* wachten zij vurig *'uit het geloof, de hoop der rechtvaardigheid'*. Zij beseffen dat in Christus Jezus *'het geloof, door de liefde werkt'*, dat geeft hen het burgerschap (Galaten 5: 5,6).

Degenen die deel uitmaken van dit glorieuze gezelschap zijn *'gekomen tot den berg Sion, en de stad des levende Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn'* (Hebreeën 12: 22-23).

5. De gemeente als een familie. De gemeente in de hemel en op aarde wordt beschouwd als een familie (Efeze 3: 15). Twee metaforen worden gebruikt om te beschrijven hoe mensen zich bij deze familie kunnen voegen: door adoptie (Romeinen 8: 14-16; Efeze 1: 4-6) en door wedergeboorte (Johannes 3: 8). Door geloof in Christus zijn degenen, die pas gedoopt zijn niet langer dienstknechten, maar kinderen van de hemelse Vader (Galaten 3: 26-4: 7), die leven op



basis van het nieuwe verbond. Nu behoren zij tot de *'huisgenoten Gods'* (Efeze 2: 19), *'huisgenoten des geloofs'* (Galaten 6: 10).

Leden van deze familie noemen God hun Vader (Galaten 4: 6) en elkander broeder en zuster (Jakobus 2: 15; 1 Korinthe 8: 11; Romeinen 16: 1). Omdat hij velen in de gemeentelijke familie bracht, ziet Paulus zichzelf als een geestelijke vader. Hij zegt: *'want in Christus Jezus heb ik u door het Evangelie geteeld'* (1 Korinthe 4: 15). Hij verwijst naar degenen die hij binnengebracht heeft als *'mijn lieve kinderen'* (1 Korinthe 4: 14; zie ook Efeze 5: 1).

Een speciaal kenmerk van de gemeente als familie is gemeenschap. Christelijke gemeenschap (koinonia in het Grieks) is niet alleen socialisering maar *'gemeenschap aan het Evangelie'* (Filippenzen 1: 5). Het gaat zowel om oprechte gemeenschap met God de Vader, Zijn Zoon en de Heilige Geest (1 Johannes 1: 3; 1 Korinthe 1: 9; 2 Korinthe 13: 14), als met gelovigen (1 Johannes 1: 3,7). Leden geven aan een ieder, die deel gaat uitmaken van de familie *'de rechterhand der gemeenschap'* (Galaten 2: 9).

De metafoor van familie laat een zorgzame gemeente zien 'waar mensen geliefd zijn, gerespecteerd en erkend als iemand. Een plaats waar de mensen erkennen dat ze elkaar nodig hebben. Waar talenten worden ontwikkeld. Waar mensen groeien. Waar iedereen voldaan is.¹⁵ Het houdt ook verantwoording in, respect voor geestelijke ouders, uitkijken naar geestelijke broeders en zusters. En tenslotte betekent dit, dat ieder lid een liefde moet bezitten voor elk ander lid, hetgeen een loyaliteit teweegbrengt die ondersteund en versterkt.

Lidmaatschap van een gemeentelijke familie stelt mensen die sterk verschillen in aard en aanleg, in staat om van elkaar te genieten en elkaar te ondersteunen. Gemeentelijke familieleden leren in eenheid te leven zonder hun individualiteit te verliezen.

6. De gemeente als de pilaar en fundament van waarheid. De gemeente van de levende God is *'een pilaar en vastigheid der waarheid'* (1 Timotheüs 3: 15). Het is de bewaarder en bolwerk van waarheid, welke de beschermt tegen de aanvallen van zijn vijanden. waarheid is echter beweeglijk, niet stilstaand. Wanneer leden beweren nieuw licht te hebben – een nieuwe leer of een nieuwe interpretatie van de Schriften – moeten zij, die ervaring hebben, de nieuwe leer toetsen aan de maatstaf van de Schrift (zie Jesaja 8: 20). Wanneer de waarheid voldoet aan deze maatstaf, moet de gemeente het aannemen; zo niet, moet het afgewezen worden. Alle leden moeten zich onderwerpen aan dit op de Bijbel gebaseerde oordeel, want *'in de veelheid der raadslieden'* is behoudenis (Spreuken 11: 14).

Door de waarheid te verspreiden, dat wil zeggen via zijn getuigen, wordt de gemeente *'het licht der wereld; een stad boven op een berg ... kan niet verborgen blijven'* en *'het zout der aarde'* (Matthéüs 5: 13-15).

7. De gemeente als een leger – strijdend en zegevierend. De gemeente op aarde is als een leger verwickeld in de strijd. Het wordt opgeroepen tot oorlog tegen geestelijke duisternis: *'Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht'* (Efeze 6: 12). Christenen moeten *'Daarom ... de gehele wapenrusting Gods'* aannemen, opdat zij kunnen *'weerstaan in den bozen dag, en alles verricht hebbende, staande blijven'* (Efeze 6: 13).

Door de eeuwen heen heeft de gemeente moeten vechten tegen de vijand, zowel van binnenuit als van buitenaf (zie Handelingen 20: 29-30; 1 Timotheüs 4: 1). Het heeft opmerkelijke vooruitgang geboekt en overwinningen behaald, maar het is nog niet de zegevierende gemeente. Helaas heeft de gemeente nog steeds grote gebreken. Door middel van een andere metafoor legde Jezus de onvolkomenheden uit in de gemeente: *'Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mens, die goed zaad zaaide in zijn akker. En als de mensen sliepen, kwam zijn vijand, en zaaide onkruid midden in de tarwe, en ging weg'* (Matthéüs 13:24-25). Toen de dienstknecht het onkruid er tussen uit wilde halen, zei de heer des huizes: *'Nee, opdat gij, het onkruid*



vergaderende, ook mogelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt. Laat ze beiden tezamen opwassen tot den oogst,' (Matthéüs 13: 29-30).

Onkruid en tarwe gedijen beiden op het veld. Wanneer God de bekeerden de gemeente binnen leidt, brengt satan de onbekeerden de gemeente binnen. Deze twee groepen beïnvloeden het gehele lichaam – de ene werkt aan de zuivering, de andere aan corruptie. De strijd tussen beide – binnen in de gemeente – zal voortduren tot de oogst, tot de wederkomst.

De externe oorlogsvoering van de gemeente is ook nog niet voorbij. Verdrukking en strijd liggen voor de deur. Wetend dat hij nog maar een korte tijd heeft, is satan kwaad op Gods gemeente (Openbaring 12: 12,17), en zal *'een tijd der benauwdheid'* over hen brengen *'als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op dienzelfen tijd toe'*. Maar Christus zal tussenbeide komen namens Zijn trouwe volk en zal hen verlossen *'al wie gevonden wordt geschreven te zijn in het boek'* (Daniël 12: 1). Jezus verzekert ons dat *'wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden'* (Matthéüs 24: 13).

Bij de wederkomst van Christus, zal de zegevierende gemeente tevoorschijn komen. Dan zal Hij *'haar Zichzelf heerlijk voorstellen, een Gemeente,'* de gelovigen van alle eeuwen, de gekochten door Zijn bloed, *'die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk'* (Efeze 5: 27).

De gemeente zichtbaar en onzichtbaar. De termen zichtbaar en onzichtbaar worden gebruikt om de twee aspecten van de gemeente op aarde te onderscheiden. De metaforen die wij eerder hebben besproken zijn van toepassing op de zichtbare gemeente.

1. De zichtbare gemeente. De zichtbare gemeente is Gods gemeente, opgericht om te dienen. Het vervult de grote opdracht van Christus om het Evangelie naar de wereld te brengen (Matthéüs 28: 18-20), en bereidt mensen voor op Zijn glorieuze wederkomst (1 Thessalonicenzen 5: 23; Efeze 5: 27).

Het is Christus' speciaal gekozen getuige, die de wereld verlicht en dient zoals Hij deed, het Evangelie prediken aan de armen, de gebrokenen van hart genezen, predikende verlossing aan de gevangenen en herstel van het gezichtsvermogen aan de blinden, de mensen die onderdrukt zijn in vrijheid te stellen en te verkondigen het aangename jaar des HEEREN (Lukas 4: 18-19).

2. De onzichtbare gemeente. De onzichtbare gemeente, ook wel de universele gemeente genoemd, is samengesteld uit al Gods volk over de gehele wereld. Het omvat de gelovigen binnen de zichtbare gemeente en velen die, hoewel zij niet bij een georganiseerde gemeente zijn aangesloten, al het licht gevolgd zijn dat Christus hen gegeven heeft (Johannes 1: 9). Deze laatstgenoemde groep bevat diegenen, die nooit de gelegenheid gehad hebben de waarheid over Jezus Christus te leren, maar die gehoor gegeven hebben aan de Heilige Geest en *'van nature de dingen doen, die der wet zijn'* (Romeinen 2: 14).

Het bestaan van de onzichtbare gemeente laat zien dat aanbidding van God, in de hoogste zin, geestelijk is. *'Wanneer de ware aanbidders den Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem also aanbidden'* zegt Jezus (Johannes 4: 23). Vanwege de geestelijke aard van ware aanbidding kunnen mensen niet precies berekenen wie wel en wie geen deel uitmaakt van Gods gemeente.

Door de Heilige Geest, leidt God Zijn volk van de onzichtbare gemeente naar het verbond met Zijn zichtbare gemeente. *'Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden één kudde, [en] één Herder'* (Johannes 10: 16). Alleen in de zichtbare gemeente kunnen zij volledig de waarheid, liefde, en gemeenschap van God ervaren, omdat Hij aan de zichtbare gemeente de geestelijke gaven gegeven heeft, die haar leden gezamenlijk en individueel opbouwen (Efeze 4: 4-16). Toen Paulus zich bekeerde, bracht God hem in contact met Zijn zichtbare gemeente en benoemde hem vervolgens tot leider in de roeping van Zijn gemeente (Handelingen 9: 10-22). Ook vandaag, wil Hij



Zijn volk naar de zichtbare gemeente leiden, dat gekenmerkt wordt door trouw aan al Gods geboden en het geloof van Jezus bezittende, zodat zij kunnen deelnemen aan de voltooiing van Zijn opdracht op aarde (Openbaring 14: 12; 18: 4; Matthéüs 24: 14; zie ook hoofdstuk 12).

Het concept van de onzichtbare gemeente wordt ook beschouwd als de verenigde gemeente in de hemel en op aarde (Efeze 1: 22-23) en de ondergedoken gemeente in tijden van vervolging (Openbaring 12: 6,14).

De organisatie van de gemeente

De opdracht van Christus om het Evangelie naar de wereld te brengen houdt ook in dat wij degenen die het Evangelie al hebben aangenomen, moeten voeden. Nieuwe leden moeten worden gevestigd in het geloof en geleerd worden hoe zij de hun, door God gegeven, talenten en gaven kunnen gebruiken in de zending. *'Want God is geen God van verwarring'* maar verlangt dat alle dingen gedaan worden *'eerlijk en met orde'* (1 Korinthe 14: 33,40), de gemeente moet een eenvoudig maar effectieve organisatie hebben.

De aard van de organisatie. Laten wij eens kijken naar het gemeentelidmaatschap en de organisatie.

1. Gemeentelidmaatschap. Wanneer zij bepaalde kwalificaties hebben bereikt, worden bekeerlingen leden van de nieuwe geloofsgemeenschap. Het lidmaatschap omvat de acceptatie van nieuwe relaties met andere mensen, de staat en God.

a. Kwalificaties van het lidmaatschap. Mensen die lid willen worden van Zijn gemeente moeten Jezus aannemen als hun HEERE en Heiland, berouw hebben van hun zonden en gedoopt worden (Handelingen 2: 36-41; zie ook 4: 10-12). Zij moeten de wedergeboorte ervaren hebben en de opdracht van Christus aannemen, om anderen te onderwijzen alle dingen na te leven die Hij hun opdraagt (zie Matthéüs 28: 20).

b. Gelijkheid en dienstbaarheid. In overeenstemming met de verklaring van Christus; *gij zijt allen broeders'* en *'Maar de meeste van u zal uw dienaar zijn'* (Matthéüs 23: 8,11), verplichten leden zich om op basis van gelijkheid met elkaar om te gaan. Maar ze moeten zich ook realiseren dat het volgen van het voorbeeld van Christus betekent, dat ze dienen in de behoeften van anderen die hen naar de Meester leiden.

c. Priesterschap van alle gelovigen. Met de dienst van Christus in het hemelse Heiligdom kwam er een einde aan de Levitische priesterdienst. De gemeente is nu *'een heilig priesterdom'* (1 Petrus 2: 5). Petrus zei: *'Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht'* (1 Petrus 2: 9).

Deze nieuwe opdracht, het priesterschap van alle gelovigen, machtigt niet elk individu om te denken, geloven en onderwijzen zoals hij of zij verkiest, zonder verantwoording af te leggen aan het lichaam van de gemeente. Het betekent dat elk gemeentelid de verantwoordelijkheid heeft om anderen in de Naam van God te dienen en rechtstreeks met Hem kan communiceren zonder tussenkomst van mensen. Het benadrukt de onderlinge afhankelijkheid van gemeenteleden, evenals hun onafhankelijkheid. Dit priesterschap maakt geen kwalitatief onderscheid tussen geestelijken en leken, hoewel het ruimte laat voor verschil in functie tussen deze taken.

d. Trouw aan God en staat. De Bijbel erkent Gods hand in het instellen van een regering en verplicht gelovigen tot het respecteren en gehoorzamen van burgerlijke autoriteiten. Degene die burgerlijke autoriteit heeft is *'Gods dienares, een wreekster tot straf dengenen, die kwaad doet'*. Gemeenteleden geven daarom *'schatting, dien gij de schatting, tol, dien gij tol, vreze, dien gij de vreze, eer, die gij de eer schuldig zijt'* (Romeinen 13: 4,7).

In hun houding tegenover de staat, worden leden geleid door het beginsel van Christus *'Geeft dan den keizer, dat den keizers is, en Gode, dat Gods is'* (Matthéüs 22: 21). Maar wanneer



de staat zich zou bemoeien met een Goddelijk gebod, is hun hoogste trouw aan God. De apostel zei: *'Men moet Gode meer gehoorzaam zijn, dan den mensen'* (Handelingen 5: 29).

2. De belangrijkste functie van gemeente-organisatie. De gemeente werd opgericht om Gods plan te volbrengen om deze aarde te vullen met de kennis van Gods heerlijkheid. Alleen de zichtbare gemeente kan een aantal van de functies leveren, die van vitaal belang zijn om aan dit doel te voldoen.

a. Aanbidding en vermaning. Door de geschiedenis heen is de gemeente Gods vertegenwoordiger geweest voor het verzamelen van gelovigen om de Schepper op Sabbat te aanbidden. Christus en Zijn apostelen volgden deze aanbidtingsvorm, en de Schrift vermaant gelovigen *'onze onderlinge bijeenkomst niet te nalaten, ... maar elkander vermanen; en dat zoveel te meer, als gij ziet, dat de dag nadert'* (Hebreeën 10: 25; zie ook 3: 13). Erediensten brengen de aanbidders verfrissing, bemoediging en vreugde.

b. Christelijke gemeenschap. Door de gemeente wordt de diepste behoefte van het lid voor gemeenschap ten volle bevredigd. *'Over uw gemeenschap aan het Evangelie'* (Filippenzen 1: 5) overstijgt alle andere relaties, omdat het een intieme relatie biedt met God, evenals met anderen van hetzelfde geloof (1 Johannes 1: 3,6,7).

c. Aanwijzingen in de Schriften. Christus gaf aan de gemeente *'de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen'* (Matthéüs 16: 19). Deze sleutels zijn de Woorden van Christus – alle Woorden van de Bijbel. Specifieker gezegd omvatten ze *'de sleutel der kennis'* met betrekking tot het binnengaan van het Koninkrijk. (Lukas 11: 52). De Woorden van Jezus *'zijn geest en zijn leven'* voor allen die het aannemen (Johannes 6: 63). Zij brengen *'eeuwigen levens'* (Johannes 6: 68).⁶

Wanneer de gemeente de waarheden van de Bijbel verkondigt, hebben deze sleutels tot redding, de macht te binden en te ontbinden, de hemel te openen en te sluiten, omdat zij de criteria bekend maken, waardoor mensen worden aangenomen of verworpen, gered of verloren gaan. Dus de verkondiging van het Evangelie van de gemeente straalt of *'een reuk des levens'* of *'een reuk des doods'* uit. (1 Korinthe 2: 16).

Jezus wist hoe belangrijk het is om te leven *'bij alle Woord, dat door de mond Gods uitgaat'* (Matthéüs 4: 4). Alleen door dat te doen kan de gemeente Jezus' opdracht vervullen, om alle naties te onderwijzen *'lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb'* (Matthéüs 28: 19).

d. Beheren van de Goddelijke verordeningen. De gemeente is Gods instrument voor het beheer van de verordening van de doop, de kerkelijke ceremonie van toegang tot de gemeente (zie hoofdstuk 14) en de verordeningen van de voetwassing en het Heilig Avondmaal (zie hoofdstuk 15).

e. Wereldwijde verkondiging van het Evangelie. De gemeente is georganiseerd voor zending, om het werk te vervullen dat Israël heeft nagelaten. Zoals te zien is in het leven van de Meester, is de grootste dienst die de gemeente de wereld biedt, het volledig toegewijd zijn aan het voltooien van de Evangelie opdracht *'tot een getuigenis voor alle volken'* (Matthéüs 24: 14), bekrachtigd door de doop met de Heilige Geest.

Deze opdracht omvat de verkondiging van een boodschap van voorbereiding voor de wederkomst van Christus, die zowel op de gemeente is gericht (1 Korinthe 1: 7-8; 2 Petrus 3: 14; Openbaring 3: 14-20; 14: 5) als op de rest van de mensheid (Openbaring 14: 6-12; 18: 4).

Het bestuur van de gemeente

Na de hemelvaart van Jezus rustte het leiderschap van de gemeente op de apostelen. Hun eerste organisatorische daad, in overleg met andere gelovigen, was om een andere apostel te kiezen in de plaats van Judas (Handelingen 1: 15-26).

Toen de gemeente groeide realiseerden de apostelen zich, dat het onmogelijk was om beide, prediken en zorgen voor de tijdelijke zaken van de gemeente, te doen. Dus droegen zij de praktische zaken van de gemeente over aan zeven mannen, die door de gemeente werden aangesteld. Hoewel de gemeente onderscheid maakte tussen de bediening van het Woord en het



dienen van de tafelen, deed het geen poging om geestelijken van de leken te scheiden bij het vervullen van de opdracht van de gemeente (Handelingen 6: 1-4). In feite werden twee van hen, Stefanus en Filippus, aangemerkt vanwege hun effectieve prediking en evangelisatie (Handelingen 7 en 8).

De uitbreiding van de gemeente naar Azië en Europa vroeg om aanvullende stappen in de organisatie. Met de oprichting van talrijke nieuwe gemeenten werden ouderlingen gewijd *'in elke Gemeente'* om een stabiele leiding te waarborgen (Handelingen 14: 23).

Toen er een grote crisis ontstond, mochten betrokken partijen hun respectievelijke standpunten aangeven aan een algemene raad, bestaande uit apostelen en ouderlingen die de gemeente in het algemeen vertegenwoordigden. De besluiten van deze raad werden als bindend gezien voor alle partijen en werden aanvaard als de stem van God (Handelingen 15: 1-29). Dit incident illustreert het feit dat, wanneer het gaat om zaken die de hele gemeente betreffen, raad en gezag op een veel breder niveau dan dat van de plaatselijke gemeente noodzakelijk is. In dit geval is de beslissing van de raad gegroeid uit de overeenkomst, die werd bereikt door de vertegenwoordigers van alle betrokken partijen (Handelingen 15: 22,25).

Het Nieuwe Testament maakt duidelijk dat toen de nood hoog was, God de leiders van Zijn werk begeleidde. Door Zijn leiding en in overleg met de gemeente, vormden zij een gemeentelijk bestuur die, indien dit nu opgevolgd werd, het de gemeente zou beschermen tegen afvalligheid en haar in staat zou stellen haar grote opdracht te vervullen.

Bijbelse beginselen van gemeentebestuur

1. Christus is het Hoofd van de gemeente. Christus' leiderschap over de gemeente is voornamelijk gebaseerd op Zijn Middelaarswerk. Sinds Zijn overwinning over satan aan het kruis is Christus *'alle macht in hemel en op aarde'* gegeven (Matthéüs 28: 18). God heeft *'alle dingen Zijn voeten onderworpen, heeft Hem der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen'* (Efeze 1: 22; zie ook Filippenzen 2: 10-11). Hij is daarom *'HEERE der heren, en een Koning der koningen'* (Openbaring 17: 14).

Christus is ook Hoofd van de gemeente omdat de gemeente Zijn lichaam is (Efeze 1: 23; Kolossenzen 1: 18). Gelovigen zijn *'leden Zijns lichaams, van Zijn vlees en van Zijn beenderen'* (Efeze 5: 30). Zij moeten een intieme verbinding met Hem hebben, omdat de gemeente van Hem *'door de samenvoegselen en samenbindingen voorzien en samengevoegd zijnde, opwast met Goddelijke wasdom'* (Kolossenzen 2: 19).

2. Christus is de Bron van al haar gezag. Christus laat Zijn gezag zien in (a) de oprichting van de christelijke gemeente (Matthéüs 16: 18), (b) het instellen van verordeningen die de gemeente moet uitvoeren (Matthéüs 26: 26-30; 28: 19-20; 1 Korinthe 11: 23-29; Johannes 13: 1-17), (c) de gave van de gemeente om met Goddelijk gezag in Zijn Naam te handelen (Matthéüs 16: 19; 18: 15-18; Johannes 20: 21-23), (d) het zenden van de Heilige Geest om Zijn gemeente onder Zijn gezag te leiden (Johannes 15: 26; 16: 13-15), (e) de benoeming binnen de gemeente van speciale gaven, zodat individuen kunnen functioneren als apostelen, profeten, evangelisten, voorgangers (herders) en leraren om haar leden voor te bereiden voor de dienstbaarheid en om *'het lichaam van Christus'* op te bouwen tot alle leden de eenheid in het geloof ervaren en de *'volheid van Christus'* weerspiegelen (Efeze 4: 7-13).

3. De Schriften dragen Christus' gezag. Hoewel Christus Zijn gemeente leidt door de Heilige Geest, is het Woord van God de enige maatstaf waarmee de gemeente werkt. Al haar leden moeten dat Woord gehoorzamen, omdat het in de absolute zin de wet is. Alle menselijke tradities, gewoonten en culturele praktijken zijn onderworpen het gezag van de Schriften (2 Timotheüs 3: 15-17).

4. Christus' gezag en de ambten van de gemeente. Christus beoefent Zijn gezag door Zijn gemeente en haar bijzonder gekozen dienaren, maar Hij draagt nooit Zijn macht over. Niemand heeft enig onafhankelijk gezag buiten Christus en Zijn Woord.



Zevende-dag Adventist gemeenten kiezen hun afgevaardigden. Maar hoewel deze afgevaardigden functioneren als vertegenwoordigers van het volk, hun gezag komt van Christus. Hun verkiezing bevestigt eenvoudig de roeping, die ze van Christus hebben ontvangen. De belangrijkste taak van de verkozen afgevaardigden is, om te zien dat de Bijbelse instructies voor aanbidding, doctrine, discipline en evangelieverkondiging worden opgevolgd. Omdat de gemeente het lichaam van Christus is, moeten zij haar advies inwinnen over hun beslissingen en acties.

De Nieuw Testamentische ambten van de gemeente. Het Nieuwe Testament noemt twee gemeente ambten, die van ouderling en die van diaken. Het belang van deze ambten wordt onderstreept door de hoge morele en geestelijke eisen, die gesteld worden aan hen die deze gaan vervullen. De gemeente erkent de heiligheid van de roeping tot leiderschap door ordinatie, het opleggen van handen (Handelingen 6: 6; 13: 2-3; 1 Timotheüs 4: 14; 5: 22).

1. De ouderlingen.

a. Wat is een ouderling? De 'ouderling' (Grieks, presbuteros) of 'bisschop' (episkopos) is het meest belangrijke ambt van de gemeente. De term 'ouderling' betekent 'een oudere', wat waardigheid en respect impliceert. Zijn positie is gelijk aan degene die toezicht had op de synagoge. De term 'bisschop' betekent 'opzichter'. Paulus gebruikte deze termen uitwisselbaar, hij stelde ouderlingen gelijk aan opzichter of bisschop (Handelingen 20: 17, 28; Titus 1: 5,7).

Degenen die deze positie vervulden hielden toezicht over de nieuw opgerichte gemeenten. Ouderling verwees naar de status of rang van het ambt, terwijl bisschop verwees naar de plicht of verantwoordelijkheid van het ambt – 'opzichter'.⁷ Omdat de apostelen zichzelf ook ouderling noemden (1 Petrus 5:1; 2 Johannes 1; 3 Johannes 1), is het duidelijk dat er zowel lokale ouderlingen als rondreizende ouderlingen waren, of ouderlingen in het algemeen. Maar beide soorten ouderlingen functioneerden als herders van de gemeente.

b. De bekwaamheid. Om in aanmerking te komen voor het ambt van ouderling moet de persoon *'onberispelijk zijn, ener vrouwe man, gematigd, nuchter, van goed gedrag, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen; Niet genegen tot den wijn, niet gewelddadig, niet hebzuchtig naar geld; maar bescheiden, geen ruziezoeker, niet geldgierig. Die zijn eigen huis wel regeert, [zijn] kinderen in onderdanigheid houdende, met alle stemmigheit; (Want zo iemand zijn eigen huis niet weet te regeren, hoe zal hij voor de Gemeente Gods zorg dragen?) geen beginneling, opdat hij niet opgeblazen worde, en in het oordeel des duivels valle. En hij moet ook een goede getuigenis hebben van degenen, die buiten zijn, opdat hij niet valle in smaadheid, en [in] den strik des duivels'* (1 Timotheüs 3: 1-7 deels KJV; zie ook Titus 1: 5-9).

Vóór de benoeming tot dit ambt moet de kandidaat dus zijn leiderschap in zijn eigen huis hebben aangetoond. 'Het gezin van degene die wordt voorgesteld voor een ambt, moet in ogenschouw worden genomen. Zijn ze aan elkaar onderdanig? Kan de man met eer leiding geven aan zijn eigen gezin? Wat voor karakter hebben zijn kinderen? Hebben zij respect voor het gezag van hun vader? Als hij thuis niet beschikt over tact, wijsheid of godsvrucht in de leiding over zijn eigen gezin, kan gevoeglijk worden aangenomen dat dezelfde tekortkomingen mee worden genomen in de gemeente, en dat dezelfde gebrekkige leiding daar zichtbaar zal zijn.¹⁸ De kandidaat, wanneer getrouwd, moet thuis leiderschap laten zien, vóór dat hem een grotere verantwoordelijkheid toevertrouwd wordt in het leiderschap van *'het huis Gods'* (1 Timotheüs 3: 15).

Vanwege het belang van het ambt geeft Paulus de instructie *'Leg niemand haastelijk de handen op'* (1 Timotheüs 5: 22).

c. De verantwoordelijkheid en het gezag van de ouderling. Een ouderling is in de eerste plaats vooral een geestelijke leider. Hij is gekozen om *'de Gemeente Gods te weiden'* (Handelingen 20: 28). Zijn verantwoordelijkheid omvat ondersteuning aan zwakke leden (Handelingen 20: 35), de eigenzinnigen te vermanen (1 Thessalonicenzen 5: 12) en alert zijn op leringen die verdeeldheid zouden creëren (Handelingen 20: 29-31). Ouderlingen moeten een voorbeeld zijn



van de christelijke levensstijl (Hebreeën 13: 7; 1 Petrus 5: 3) en een voorbeeld zijn van vrijgevigheid (Handelingen 20: 35).

d. De houding tegenover ouderlingen. Voor een groot deel hangt effectief gemeentelijk leiderschap af van de trouw van het lidmaatschap. Paulus bemoedigt de gelovigen hun leiders te respecteren en *'acht hen zeer veel in liefde, om huns werks wil'* (1 Thessalonicenzen 5: 13). *'Dat de ouderlingen, die wel regeren, dubbele eer waardig geacht worden, voornamelijk die arbeiden in het Woord en de leer'* zegt Paulus (1 Timotheüs 5: 17).

De Schrift maakt duidelijk dat het gemeentelijk leiderschap moet worden gerespecteerd: *'Zijt uw voorgangeren gehoorzaam, en zijt hun onderdanig; want zij waken voor uw zielen, als die rekenschap geven zullen;'* (Hebreeën 13: 17; zie ook 1 Petrus 5: 5). Wanneer leden het voor de leiders moeilijk maken, hun door God toegewezen verantwoordelijkheden uit te voeren, zullen beiden verdriet ervaren en de vreugde van Gods voorspoed missen.

Gelovigen worden aangemoedigd de christelijke levensstijl van de leiders gade te slaan. *'...en volg hun geloof na, aanschouwende de uitkomst hunner wandeling'* (Hebreeën 13:7). Zij moeten geen acht slaan op roddel. Paulus waarschuwt *'Neem tegen een ouderling geen beschuldiging aan, anders dan onder twee of drie getuigen'* (1 Timotheüs 5: 19).

2. De diakenen en diakonessen. De naam 'diaken' komt van het Griekse 'diakonos', wat betekent 'dienstknecht' of 'hulp'. Het ambt van diaken werd ingesteld om het voor de apostelen mogelijk te maken, zich volledig over te geven *'aan gebed en de bediening van het Woord'* (Handelingen 6: 4). Hoewel de diakenen verantwoordelijk waren voor de tijdelijke zaken van de gemeente, waren ze ook actief betrokken bij het evangelisatiewerk (Handelingen 6: 8; 8: 5-13, 26-40).

De vrouwelijk vorm van de term komt voor in Romeinen 16: 1.⁹ Vertalers hebben dit woord weergegeven als 'dienares' of 'diakones'. 'Het woord en het gebruik ervan in deze tekst suggereren, dat het ambt van diakones in de gemeente ingesteld is in de tijd dat Paulus het boek Romeinen schreef.'¹⁰

Zoals bij ouderlingen worden diakenen gekozen door de gemeente op basis van moraal en geestelijke bekwaamheid (1 Timotheüs 3: 8-13).

De orde van de gemeente. Christus gaf de gemeente het gezag de leden te tuchtigen en voorzag in de juiste beginselen om dit te doen. Hij verwacht dat de gemeente deze grondslag uitvoert, wanneer dit nodig is om zijn verheven roeping om *'een heilig priesterdom'* en *'een heilig volk'* te zijn, te behouden (zie Matthéüs 18: 15-18); 1 Petrus 2: 5,9). Toch moet de gemeente ook proberen de dwalende leden te doordringen van hun behoefte, teneinde hun wegen te wijzigen. Christus looft de gemeente van Efeze omdat zij de *'kwaden niet kunnen dragen'* (Openbaring 2: 2), maar Hij berispt de gemeente van Pergamus en Thyatire, omdat zij ketterijen en immoraliteit tolereren (Openbaring 2: 14,15,20). Let op de volgende Bijbelse raad met betrekking tot discipline:

1. Omgaan met privé overtredingen. Wanneer een lid een ander lid onrecht aandoet (Matthéüs 18: 15-17), raadt Christus de persoon die onrecht aangedaan is, om de dader te benaderen – het schaap dat afdwaalde – en hem over te halen zijn gedrag te veranderen. Wanneer dit niet lukt moet hij het nog een keer proberen, vergezelt van één of twee onpartijdige getuigen. Wanneer deze poging mislukt moet de zaak voor de gehele gemeente gebracht worden.

Wanneer het dwalende lid de wijsheid en gezag van de gemeente van Christus afwijst, scheidt hij zichzelf van de gemeenschap. Door het uitsluiten van de schuldige persoon bevestigt de gemeente zijn of haar toestand. Wanneer, onder de leiding van de Heilige Geest, de gemeente zorgvuldig de Bijbelse raad heeft opgevolgd, wordt haar beslissing erkent in de hemel. Christus zei: *'Al wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen'* (Matthéüs 18: 18).



2. Omgaan met openbare overtredingen. Hoewel *'zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods'* (Romeinen 3: 23), moeten grove en rebellerende overtredingen, welke schande over de gemeente brengen, onmiddellijk worden aangepakt door de dader uit te sluiten.

Uitsluiting neemt het kwaad weg – wat anders als zuurdesem zou werken – het herstelt de zuiverheid van de gemeente en fungeert als een verlossend geneesmiddel voor de dader. Toen Paulus hoorde van een geval van seksuele immoraliteit in de gemeente van Korinthe, drong hij aan op onmiddellijke actie. Paulus zei: *'In den Naam van onzen HEERE Jezus Christus, als gijlieden en mijn geest [samen] vergaderd zullen zijn, met de kracht van onzen HEERE Jezus Christus, Denzulken over te geven aan den satan, tot verderf des vleses, opdat de geest behouden moge worden in den dag van den HEERE Jezus. ... Zuivert dan den ouden zuurdesem uit, opdat gij een nieuw deeg zijn moogt.'* (1 Korinthe 5: 4-5,7). Hij zei: *verbindt u niet met iemand, die zichzelf een gelovige noemt maar 'een hoereerder is, of een gierigaard, of een afgodendienaar, of een lasteraar, of een dronkaard, of een rover; dat gij met zodanig een ook niet zult eten. ... En doet gij deze boze uit ulieden weg'* (1 Korinthe 5: 11,13).

3. Omgaan met tweedrachtzaaiende personen. Een lid dat *'tweedracht en ergernissen'* (Romeinen 16: 17), veroorzaakt, *'die ongeregeld wandelt'*, en weigert de Bijbelse raad te gehoorzamen, moet worden gemeden, zodat dit lid *'beschaamd worde'* voor zijn/haar gedrag. *'Houdt hem niet als een vijand'*, zegt Paulus *'maar vermaant hem als een broeder'* (2 Thessalonicenzen 3: 6,14,15). Wanneer de tweedracht zaaiende mens weigert te luisteren naar de *'tweede vermaning'* van de gemeente, moet hij worden afgewezen, *'wetende, dat de zodanige verkeerd is, en zondigt, zijnde bij zichzelf veroordeeld'* (Titus 3: 10,11).

4. Herstel van overtreders. Gemeentelieden mogen de uitgeslotene niet verachten, schuwen of verwaarlozen. Integendeel, ze zouden moeten proberen hun relatie met Christus te herstellen door bekering en een wedergeboorte. Uitgesloten personen kunnen worden hersteld tot kerkelijke gemeenschap, wanneer ze voldoende bewijs van waar berouw tonen (2 Korinthe 2: 6-10).

Het is in het bijzonder dat, door herstel van zondaren met betrekking tot de gemeente, Gods macht, heerlijkheid en genade wordt geopenbaard. Hij verlangt ernaar gevangenen van zonde te bevrijden, hen over te brengen van het koninkrijk der duisternis naar het Koninkrijk van licht. Gods gemeente, het toneel van het universum, laat de kracht van Christus' zoenoffer zien in de levens van mannen en vrouwen. Vandaag nodigt Christus, door Zijn gemeente, iedereen uit om een deel van Zijn familie te worden. *'Zie', zegt Hij 'Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij'* (Openbaring 3: 20).

Referenties

1. Over de oorsprong van de term kerk schreef Berkhof: 'De namen 'Church', 'Kerk' en 'Kirche' zijn niet afgeleid van het woord ekklesia, maar van het woord kuriake, wat 'van de HEER' betekent. Zij benadrukken het feit dat de kerk het eigendom van God is. De naam van Kuriakon of kuriakon duidde eerst en vooral de plaats aan waar de gemeente bijeenkwam. Deze plaats werd opgevat van als behorend tot de HEER en werd daarom geroepen aan kuriakon' (Systematische Theologie, p. 557).
2. 'Kerk, Aard van,' SDA Encyclopedie, rev., red., p. 302; 'Kerk,' SDA Bijbel Woordenboek, red., red., p. 224.
3. Volgens de moderne vertalingen die de Tisichendorflering van het enkelvoud, aanvaardden, gebaseerd op de Codex Sinaiticus, Alexandrinus, Vaticanus en Efraemi Rescriptus.
4. Behalve hun leer over Jezus, leken de geloofsovertuigingen van de vroege kerk erg op die van het Jodendom. Zowel Joodse als niet-Joodse christenen bleven aanbidden in de synagogen op de Sabbat, luisterend naar de uitleg van het Oude Testament (Handelingen 13:42-44; 15:13, 14, 21). Het scheuren van het voorhangsel van de Tempel betekende dat de rituelen hun antitypische vervulling hadden gevonden. Het boek van Hebreëën is bedoeld om de christelijke geest af te wenden van de typen naar de onderliggende realiteit van de typen: de verzoenende dood van Jezus, Zijn Priesterschap in de hemel en Zijn verlossende genade. Het Nieuw Testamentische tijdperk was een



overgangstijd en hoewel de apostelen soms deelnamen aan de gebruiken van het Oude Testament, toont de beslissing van het eerste Concilie van Jeruzalem aan, dat zij geen heilzame waarde in hen zagen.

5. Charles E. Bradford, 'What the Church Means to Me', Adventist Review, 20 november 1986, p. 15.

6. Zie SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 5, blz. 432.

7. Zie SDA Bible Commentary, rev. ed., vol. 6, blz. 26, 38.

8. E.G.White, Getuigenissen, vol. 5, p. 618.

9. Diakono's kunnen zowel mannelijk als vrouwelijk van geslacht zijn, daarom wordt het geslacht in dit geval bepaald door de context. Omdat Phoebe, die 'onze zuster' is, ook een diakonos is, moet dit woord vrouwelijk zijn, ook al wordt het gespeld als een mannelijk zelfstandig naamwoord.

10. 'Diacones,' SDA Bijbel Woordenboek, rev. ed., p. 277. In de tijd van het Nieuwe Testament had de term diakonos een brede betekenis. 'Het werd nog steeds gebruikt om iedereen te beschrijven, die in welke hoedanigheid dan ook de kerk diende. Paulus, hoewel een apostel, beschreef zichzelf (zie 1Kor.3,5; 2 Kor.3,6; 6,4; 11,23; Ef.3,7; Kol.1,23) en Timotheüs (zie 1 Tim. 4:6), vaak als diakonoï (meervoud van diakono's)'. (SDA Bijbelcommentaar, Eerwaarde 7, p. 300). In deze gevallen is het vertaald als 'dienaren' of 'bedienden' in plaats van 'diakenen'.